

1. [Reflex.cz](#)
2. [Komentáře](#)
3. Michaela Marksová: Hurá na penze s pilníčkem na nehty

KOMENTÁŘE

Michaela Marksová: Hurá na penze s pilníčkem na nehty

Jana Bendová 2. prosince 2015 • 11:00

Michaela Marksová Tominová

• foto:

ČTK

Po zrušení druhého penzijního pilíře ohlásila ministryně Michaela Marksová další návrhy, jak vylepšit české důchody. Žádnou hlubší reformu nenavrhne. Stále je to jen balíček kusých změn. Zastavme se u jedné: ministryně by chtěla garantovat nejnižší důchod, který dosáhne alespoň minima životní úrovně. Jako u předchozích námětů i tentokrát jde její tým na obří problém penzí s pilníčkem na nehty.

Starobních penzistů je zhruba dva a půl milionu, těch s důchodem pod životním minimem kolem deseti tisíc. Minimální důchod – i když zákon tento pojem nezná – je aktuálně 3 170 korun. Těmto chudým seniorům stát dnes doplácí životní minimum (3 410 korun) sociálními dávkami. Mohlo by se říci, že je vlastně úplně jedno, zda dostanou těch pár stokorun navíc ze sociální kapsy anebo z důchodové, vždyť obě jsou z jedné státní kalhoty. Beztak musí stát dosypávat do penzijní pokladny

desítky miliard ročně z jiných daní, protože vybrané pojištění nestačí - tak proč pokračovat v rozlišování kapes?!

Háček je v něčem jiném. Máme nejsolidárnější důchodový systém v Evropě. A i když jsou penze rovnostářské a přerozdělování mezi chudými a bohatšími velké, pořád si ještě hrajeme na „spravedlnost“ a zásluhy. Kdo během pracovní kariéry vydělával a zaplatil do důchodové kasy víc, víc pak pobírá i v penzi. Pro představu, jak silná ta solidarita je: ten, jehož hrubý příjem se pohyboval kolem minimální mzdy, přechod do důchodu na svém účtu zas tak výrazně nepocítí. Při celoživotním průměrném výdělku dostane člověk v penzi necelou polovinu předchozích příjmů a při dvojnásobku průměrného výdělku už jen kolem sedmadvaceti, třiceti procent. Anebo jinak: kdo vydělával padesát tisíc měsíčně, bude se muset na stará kolena spokojit sotva s třetinou své někdejší životní úrovně. O těch ještě lépe vydělávajících nemluvě - ti zažijí na vejminku strmý pád, spokojí-li se pouze s tím, co jim pošle stát.

A s tímto vědomím se vraťme k minimálnímu důchodu, pokud by podle představ paní ministryně byl až 140 procent životního minima, čili okolo 4 700 korun. Protože máme zmíněný zásluhový systém, budou muset po stanovení takového nejnižšího důchodu povyskočit i všechny ostatní, které jsou „nad ním“. Hladina se zkrátka o dost zvedne. Což o to, senioři budou za každé zvýšení vděční a člověk by jim ho přál. Ale má stát na to? Nemá, každý rok si půjčuje. Anebo budou penze ještě rovnostářštější, než jsou teď? Těžko, ústavní soud už jednou zasáhl a zastal se nejlépe vydělávajících lidí, které stát v penzi škubal přespříliš.

Je jasné, že bez hlubší reformy to nepůjde, i když se do ní vládní garnituře moc nechce a zatím přichází jen s faceliftem současného systému – bezdětní mají platit víc na sociálním pojištění, lidé s více dětmi naopak méně, věk pro odchod do důchodu se nebude trvale prodlužovat apod.

Bez razantnější změny se příští senioři dočkají od státu jen chudinské dávky. Jestli by nebylo lepší už nyní přemýšlet o takovém modelu, v němž by budoucí stát vyplácel z veřejné pokladny všem stejnou sumu a na zbytek si během pracovní kariéry musel naspořit každý sám. Ale to je na dnešní politickou reprezentaci příliš revoluční. Namísto úvah o snížení odvodů a daní (aby si mladí měli z čeho na stáří spořit), pošilhává opačným směrem: jak daně a odvody zvýšit. Taťka stát nevěří, že by si lidé opravdu spořili a neskončili pak na sociálních dávkách.